

Πρός
Τήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα
Ἐνταῦθα

Ἱερουσαλήμ
27 Μαρτίου 1990

Ἀγαπητοὶ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Παρ' ὅλον ὅτι ἐγνώριζα τὶς διαθέσεις τοῦ Πατριάρχου, παροτρυνθεὶς ἀπὸ ὀρισμένους ἀδελφούς οἱ ὁποῖοι μὲ προέτρεπαν ἀπὸ καιρὸ νὰ πάω νὰ δῶ τὸν Πατριάρχη, τονίζοντας ὅτι, ἐὰν πῆγαινα νὰ τὸ συναντήσω, θὰ βρισκόταν διέξοδος στὴν ἐπικρατοῦσα κατάσταση, ἀπεφάσισα νὰ πλησιάσω τὸν Πατριάρχη μὲ τὴν ἀμυδρὰ ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ συζητήσουμε μαζί καὶ νὰ βροῦμε τρόπο συνδιαλλαγῆς.

Πῆγα λοιπὸν στὸ Πατριαρχεῖο, τὸ Σάββατο, 18 Μαρτίου, καὶ ζήτησα ἀκρόαση. Ὁ Πατριάρχης μὲ δέχτηκε, ἐπὶ παρουσία τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, καὶ μοῦ εἶπε ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς : « Νὰ γράψης ἓνα γράμμα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ζητᾷς συγνώμη γιὰ ὅσα ἔγραψες μέχρι τῶρα ἐναντίον μου, καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα, ἐὰν ἤθελα, θὰ μπορούσα νὰ σὲ στείλω φυλακὴ, καὶ τὰ ὁποῖα, οὕτως ἢ ἄλλως, τὰ γράφω στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια, καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τὸ βάλω στὴν Σύνοδο νὰ ἀποφασίσῃ». Θερμὸ συνήγορὸ τοῦ στὴν πρότασή του αὐτὴ εἶχε τὸν Ἅγιο Ἐπίτροπό του, ὁ ὁποῖος, στ' ἀλήθεια, ἐφάνη βασιλικώτερος τοῦ Βασιλέως ὑπερασπιζόμενος τὸν Πατριάρχη του.

Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν νὰ νομίζῃ ὁ Πατριάρχης ὅτι μπορεῖ νὰ μᾶς κυβερνᾷ σὰν Σουλτᾶνος, ὁ ὁποῖος εἶναι πάνω ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ πέραν κάθε εὐθύνης γιὰ τὶς πράξεις του, ὅποιες κι' ἂν εἶναι αὐτές. Νομίζει ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ λογαριασμὸ καὶ νὰ ἀπολογηθῆ σὲ κανέναν γιὰ τὶς κατηγορίες ἐνὸς Συνοδικοῦ ἐναντίον του. Λέγει ὅτι θὰ ἀνεφέρθῃ στὴν Σύνοδο, νομίζοντας ὅτι μιᾶ ἴσως σὲ κάποιον ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει τὴν κατάστασιν πού ἐπικρατεῖ στὴν Σύνοδο. Ἄλλο τῶρα ἂν μὲ τὶς πράξεις του αὐτὸ ἀναιρεῖται διότι, ποιὸς Συνοδικὸς θὰ τολμήσῃ νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον του ἢ καὶ νὰ ἐκφέρῃ ἀντίθετη γνώμη, ὅταν φοβᾶται μήπως τὸν πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὴν Σύνοδο ; Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ μεταχειρίζεται τὴν Σύνοδο σὰν νὰ εἶναι ἰδιωτικὴ του λέσχη, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη λέγει ὅτι θὰ ἀναφερθῆ στὴν Σύνοδο. Βεβαίως ἐκεῖνος μᾶς κάνει τὸν Σουλτᾶνο καὶ γι' αὐτὸ τὰ κάνει αὐτὰ. Ἡ Σύνοδος ὅμως τί λέει ; Δυστυχῶς εἶναι γνωστὴ ἡ στάσις της σὲ ὅλους σας καὶ ἰδιαίτερος στὸν γράφοντα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, καὶ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ν' ἀποχωρήσω ἀμέσως, παρέμεινα καὶ τοῦ ἐπανέλαβα τὴν θέση μου, ἡ ὁποῖα εἶναι ἐξ ἀρχῆς ἡ

αυτή. Ότι δηλαδή, δέχομαι να επιστρέψω στο Ίρμπετ, εάν θελήσει να με βοηθήσει να ζήσω και να εργασθώ εκεί ή, εάν δεν θέλει ή δεν μπορεί, τότε να με διορίσει σε άλλο διακόνημα.

Αυτό δεν τό δέχτηκε και μου επανέλαβε να γράψω γράμμα και να τοῦ ζητήσω συγγνώμη. «Εάν σου άρέσει, μου είπε, και άν δεν σου άρέσει να σηκωθείς να φύγεις». Τότε κί'έγώ τοῦ άπάντησα ότι δεν μου άρέσει, αλλά και δεν φεύγω. Και είπα ότι δεν φεύγω, πρώτον, διότι τό Πατριαρχείο δεν είναι δικό του τσιφλίκι για να διώχνη, μέ τόν τρόπο του, τόν καθένα που θά τολμήσει να διαμαρτυρηθῆ έναντίον του ή έναντίον τών αύλικών του και δεύτερον, διότι είμαι τριάντα χρόνια Άγιοταφίτης και δεν μπορεί, ούτε έχει τό δικαίωμα κανείς να μου πῆ φύγε. Εάν διαμαρτυρήθηκα για τήν κατάσταση τό έκανα γιατί έχω τήν υποχρέωση, σαν Επίσκοπος και Συνοδικός, να τό κάνω.

Όχι λοιπόν, δεν γράφω τό γράμμα που ζητά και δεν ζητώ συγγνώμη γιαυτά που έγραψα μέχρι τώρα, γιατί όλα είναι αλήθεια. Άπεναντίας θά γράψω και άλλα πολλά, κί' άς λέγει εκείνος ότι δεν φοβάται και δεν λογαριάζει κανέναν. Είναι εύκολο να λέγη κανείς, από τόν Πατριαρχικό θρόνο, ότι δεν φοβάται κανέναν. Βεβαίως ένας λογικός άνθρωπος και ένας καλός Πατριάρχης δεν θά τό έλεγε ποτέ κάτι τέτοιο. Μόνο Σουλτάνοι και δικτατορίσκοι τύπου Τσαουσέσκου και Άμην Νάντα τά λέγουν αυτά. Οί Πατριάρχες και οί σωστοί άρχηγοί σέβονται τούς ύπηκόους τους, αλλά κυρίως φοβούνται τόν Θεό, και ό φόβος αυτός είναι άρκετός για να τούς προφυλάξη από πολλά λάθη. Τέλος, εάν ό Πατριάρχης αλλάξει στάση και συμπεριφορά και εργασθεῖ και συνεργασθεῖ μέ τήν Άδελφότητα σαν αληθινός Πατέρας και Πατριάρχης, όχι μόνο συγγνώμη θά τοῦ ζητήσω, αλλά θά τοῦ φιλήσω τά πόδια δημοσίως.

Μέ τήν εύκαιρία αυτή διαμαρτύρομαι και πάλι έναντίον τῆς Συνόδου για τήν άδιαφορία τους για τήν κατάσταση στην όποία βρίσκεται τό Πατριαρχείο μας. Είναι έγκλημα να καταδικάζουμε τό Πατριαρχείο σε άφανισμό λόγω δειλίας και ύστεροβουλίας, ενώ μπορεί να προοδεύσει και να μεγαλουργήσει. Και γνωρίζω μέν εκ πικρῆς πείρας, ότι χτυπῶ στοῦ κουφουῦ τήν πόρτα. Όμως δεν θά πάψω να χτυπῶ όσο ζῶ και μέχρι κάποιος κουφός να άκούσει. Ποιός ξέρει, μπορεί κάποιος από τούς άρμοδίους να μήν είναι τελείως κουφός αλλά απλῶς, λίγο βαρήκοος.

Μετ' άδελφικῆς έν Κυρίω αγάπης